

mange Varers Vedkommende var tænkt paa Genudførsel. Jeg behøver her kun at henvise til den Tale, som det ærede Medlem Hr. Hauge holdt den 3. Marts 1920, hvor han viste, at vi har købt for mange Millioner Kroner, at vi har indført for 2 519 Mill. Kr. Varer, og at vi havde udført for 910 Mill. Kr., saa at vi altsaa derved havde et Udførselsunderskud paa 1 609 Mill. Kr. Jeg tør ikke garantere, at disse Tal er helt rigtige, men de skal vistnok nogenlunde holde Stik. Det er givet, at vi i 1919 og først paa 1920 fik en Masse Varer ind, men det er lige saa givet, at den, der stod bagved dette Vareindkøb og financierede det, var Landmandsbanken; det er givet, at den var den store Faktor, Kapitalmagten, som financierede Indkøbene.

Naar nu de Herrer vil huske lidt tilbage, vil de huske, hvorledes Landmandsbanken den Gang havde sit Samspil med den daværende Regering, hvorledes Landmandsbanken, som havde faaet sat sine Penge fast, havde købt de mange Varer, var interesseret i at faa stoppet for videre Indførsel af Varer, da Prisfaldet kunde frygtes udenfor vore Grænser. Da man kunde begynde at frygte Prisfaldet, var Landmandsbanken og de Selskaber, den havde financieret, interesserede i, at der blev stoppet op for Importen, saa at de kunde faa Tid til at realisere de Varer, de havde indkøbt. Hvis det havde kunnet lykkes den Gang, er der ingen Tvivl om, at vi ingen Landmandsbankkrise havde faaet nu. Saa havde de nok faaet Varerne realiseret, men saa var Forbrugerne kommet til at betale, saa havde Forbrugerne ikke faaet Del i det Prisfald, der senere kom udenfor vore Grænser.

Der mener jeg, at der har været et Samspil mellem Landmandsbanken og den daværende Regering, thi vi husker alle, hvorledes der blev nedsat en til Dels privat Valutakommission, og hvorledes den daværende Regering kom til Rigsdagen for at faa Lovhjemmel for denne Kommissions Nedsættelse. Og hvad var der sket, hvis vi havde givet Lovhjemmel for denne til Dels private Valutakommission? Saa var der sket det, som jeg alt har nævnt, at saa var det blevet Højfinansens, til syvende og sidst Landmandsbanken, der havde kunnet bestemme om, hvem der skulde have Tilladelse til Indførsel, hvem der skulde have Valuta. Den kunde have reguleret hele vor Indførsel og derved have sikret sig selv og de Selskaber, den repræsenterer, saaledes at de kunde faa

de Varer, de laa inde med, afsat. Men det var blevet dyrt for Forbrugerne, hvis det var sket. Det lykkedes ikke den Gang. Men jeg beder om, at man vil huske nu, at der var en saa intim Forbindelse mellem Landmandsbanken og den daværende Regering, at Banken kunde faa den daværende Handelsminister til at fremsætte et saadant Forslag. Forslaget fik her i Rigsdagen en krank Skæbne, thi ikke en Gang Regeringspartiets egen Ordfører, nu Medlem af det andet høje Ting, Hr. Gunnar Fog-Petersen, turde rigtig anbefale det. Den eneste sikre Støtte, Forslaget havde den Gang, var det ærede Medlem Hr. Hauge, som jo ogsaa gik i Brechen for det med Hud og Haar. Selv de Radikale blev bange den Gang og turde ikke rigtig gaa ind paa dette Forslag, efter at de var gjort opmærksom paa, hvad Hensigten var med det.

Efter det, der er foregaaet i den sidste Tid, og efter den Tale, der blev holdt i Gaar af det ærede Medlem Hr. Borgbjerg, hvor han var stærkt inde paa, hvilke Velsignelser vi kunde opnaa ved at faa en Importregulering, vil jeg straks som en af dem, der har været utilfredse med, at vi har faaet gjort det Forsøg, der er gjort, sige, at vi skal passe paa, at vi ikke kommer længere ud ad den Vej. Jeg tror heller ikke, at en Undladelse deraf vil være nogen Anstødssten i det borgerlige Samarbejde eller i det Samarbejde, som findes mellem Venstre og det konservative Parti, thi jeg tror, at hvis vi skal sætte vort vigtigste Erhverv, Landbrugets Eksport, paa Spil for at faa gennemført en saadan Importregulering, er der ingen, der vil være med til den.

Man kan sige: Det er agrariske Interesser, der taler ud af din Mund. Nej, det er ikke agrariske Interesser, thi alle i dette Land er interesserede i, at vi har Frihandel, alle er interesserede i, at vi faar Varerne saa billigt som muligt. Det er ogsaa Byerne interesserede i, og det er Embedsmændene interesserede i, det er alle interesserede i. Det gamle Ord, der siger, at naar Bonden har det godt, saa har vi det alle sammen godt, er der noget rigtigt i; thi naar vi ude paa Landet har Penge og kan købe, saa er der ogsaa Gang i de andre Erhverv. Hvis vi for en saadan lille Fordel, som har været opnaaet for Skotøjsarbejderne og Cigararbejderne: at vi har faaet nogle faa Tusinde i Arbejde, risikerer at lamme hele vor Landbrugseksport, tror